

Lauantai 9.7.2016
Iltaseurat 18:30
Veli-Matti Hynninen

Siinä ne seisoivat rinnakkain toisiaan mittaillen: hento kaisla ja vahva oliivipuu. Oliivipuu ei osannut kätkeä ylemmyyttään, vaan voimansa tunnossa se sai kaislan tuntemaan olonsa entistä vähäpätöisemmäksi.

Mutta kova myrsky yllätti nämä kaverukset. Hetkessä katkesi oliivipuu. Sen sijaan kaisla huojui ja taipui, se kesti. Muina miehinä jatkoi kaisla myrskyn jälkeen elämäänsä.

Rakas ystävä. Tänään Vantaalla Myyrmäen urheilustadionilla puhaltavat suopeat, lempeät tuulet. Taivas kukkii, heinikot rehentelevät, maa ja vesi vuorottelevat, Siionin virsi soi ja yllesi laskeutuu siunaus.

Siunaus tarkoittaa parasta mahdollista hyvää. Sinä saat taipua nyt ottamaan vastaan suurimman mahdollisen hyvän. Jumala itse on läsnä. Hän itse Isä, Poika ja Pyhä Henki. Sinä olet hänessä, hän on sinussa. Tämä on mysteeri, salaisuus, ei sitä järki käsitä, mutta Jumala itse on sinun kanssasi.

Tunnustan sinulle, että olen hieman tympääntynyt käymään muodikkaita arvokeskusteluja. Moni vaatii kilpailuttamaan arvoja, käymään loputtomia keskusteluja arvojen paremmuudesta. Eettiset ja moraaliset punnukset haluttaisiin noteerata arvopörssin mittareilla.

Mutta miksi mitata arvoilla, kun saamme nyt kääntyä sinun puoleesi, Jumala. Sinä olet minun arvoni, sinä olet arvokas, sinä olet kaikkivaltias, sinä ole minulle kaikki.

Jumala, sinuun me katsomme.
Sinuun me turvaamme.
Sinä olet toivomme.
Sinä olet tämä hetki. Sinä olet huomistemme.

Kiitos, Jumala, että sinä et hellitä. Kiitos, että sinä pidät minusta kiinni. Sinä et taitu minun vastustukseeni, epäilyyni, kovuuteni, vaatimuksiini, vimmaani.

Kiitos, Jumala, että sinä pidät meistä kiinni. Kiitos, että otat vastaan levottomuutemme, pelkomme, sairautemme, kyynisytemme, viiltomme ja vihamme.

Jumala, sinä herätät meidät ottamaan vastuamme maailmamme kärsimyksessä, räjähtelyssä, kansojen itsekkyydessä, kun hylkäämme yhteisyyden, myymme yhteisen hyvämme ansaitaksemme itsellemme kaiken.

Armahda meitä, Herra, armahda, kun vedämme piikkilankaa rajoillemme, asetamme pommeja lentokenttillemme, viritämme ansoja urheilu- ja lomastadioneillemme, revimme ja vahingoitamme toisiamme. Kiitos, Jumala, että sinä — kaikesta huolimatta — luostat meihin, vaadit meitä parannukseen ja lahjoitat meille toivon.

Jumala, kiitos, että sinä lupauksesi mukaan käännät tappiomme voitoksi, kuolemamme ylösnousemukseksi.

Polvistun nyt sinun eteesi ja jätän sinulle sieluni, ruumiini, henkeni, maailmani, kaiken.

Jumala, sinulle minä kuulun, sinä olet minussa.

Kiitos, Jumala, että saan näillä herättäjäjuhlilla olla juhlavastaanotolla, veisata koetellun kansan virttä ja tuntea miten sinä otat vastaan ehdoitta.

Kiitos, että, Vantaalla kukkii nyt taivas.

Rohkenen olla hieman utelias ja kysyä kuulijani sinulta, minkälainen on arkaamusi, hetkesi heti herättyäsi?

Arvaatko miten minulle on käynyt? Minun aamurukoukseni on käynyt hyvin lyhyeksi. Se kuuluu: ”Isä, Poika, Pyhä Henki, armahda minua!”

Eikä iltarukoukseni ole sen kummallisempi: ”Isä, Poika ja Pyhä Henki, kiitos tästä päivästä, jätän sinulle kaiken, ota minut!”

Radiovieraanani oli muutama viikko sitten elokuvaohjaaja-kirjailija, joka viimeisimmässä kirjassaan kirjoitti, että hän näkee ihmisen silmistä, milloin ihminen on saanut osakseen hellyyttä ja rakkautta, ja että heti aamusta alkaen voi päätellä, kuka on ollut läheisyyden nauttijana. Niin kai se on. Vastaamme kävelee tyhjiä katseita, rakkaudettomuudesta osallisia. Mutta ketä toista voisimme syyttää kuin itseämme siitä, että meidän lähellämme on outoja katseita. Eikö meillä ole juuri avain siihen, että me voimme antaa ilon ja rakkauden ja hyväntuulisuuden toisillemme. Luottamus kasvaa hyväksynnästä, rakkaus syntyy luottamuksesta. Rohkene siis olla spontaani, inspiroiva, ilon tuottaja ja luoja.

Silmät todistavat minkälainen on maailmamme. Siionin virressä 169 laulamme:

”Silmäisi eteen, Jeesus, vien sydämeni syyllisen ja paljastan sen kurjuuden silmäisi eteen, Jeesus” (169:1).

”Silmii katson, Jeesus. Jos tuomionkin kuulisin, katsoisin hyljättynäkin silmiisi helliin, Jeesus.” (169:4).

Ei Suomi ole mikään murheellisten laulujen maa. Siionin virret ovat rakas rukouskirjamme, virret, rukous, saarna. Niillä meitä hellitään.

Mutta ei saarnakaan ole kokousmuistio, vaan se on Jumalasta avautuva mysteeri, ihme. Ei saarna ole diagnoosi, taudinkuvan määrittäminen, tiedon seulontaa, eikä se ole puhetta lääkkeestä, vaan lääke, joka nautitaan. Hyväkään resepti ei tee kylläiseksi, ennen kuin ruoka valmistetaan ja nautitaan.

Me olemme nyt nauttimassa Jumalan salaisuudesta. Sinä saat nyt nauttia. Hän on sinussa ja sinä olet hänessä. Jumalan Henki, Pyhä Henki yhdistää sinut ja minut toisiimme ja kaikkeen luotuun, koko elämän perustaan.

Olemme olleet todistamassa viime kuukausina, miten maailma on käynyt entistä keskinäisriippuvaisemmaksi. Me olemme yhä enemmän riippuvaisia muista. Mutta Jumala yllättää sinut. Yllätyt, kun puolustat vähemmistöjä, kun avaat huoneesi ja sydämesi sille, jolla ei ole kotia eikä isänmaata, kun rakennat rauhaa, sitoudut rauhaan. Jumala rakastaa, kun innostut.

Tänä aamuna Körttiradiossa Outi Lehtipuu sanoi, että körttiläisyys on ruisleipää. Kyllä se sitä varmasti on, ja se on sellaista leipää, joka on jaettava toisille. Körttiläisyyden tunnusmerkki on yhteisyys ja kannustus. Herännäisyys on kannustamisen liikettä, kannustamisen armolahjaa, innostumisen ja ilon liikettä.

Me kaipaamme toistemme jännittävää, runollista seuraa, siksi emme voi olla tulematta tänne, emme voi olla tulematta seuroihin. Herättäjäjuhlit ovat profeettallisesti säteilevä festivaali. Kun ystävät kohtaavat, ojenna käsi, lahjoita hymy. On saatu iloita näillä juhlilla näistä hetkistä, kiitos ystävät. Taivas kukkii, heinikot rehentelevät, sinun olemuksesi rentoutuu ystävien seurassa ja sielusi virkistyy.

Kannustus on siis körttiläisistä körttiläisiin asenne. Se jättää pysyvän jäljen, eikä se ikinä katoa. Hellyys, minkä osoitat, rakkaus, jonka annat, hyvä, minkä teet toiselle jää pysyvästi voimaan. Näin rakentuu kulttuuri, joka kantaa meitä sukupolvesta toiseen.

Minulla on mielessä hetki melkein päivälleen 60 vuoden takaa, vuoteen 1956. Savonlinnan Herättäjäjuhilla Kirkkopuiston juhlakentän liepeillä tapahtui ihme. Olimme jonottamassa herättäjäjuhlien riisipuuroa, päivän ruoka-annosta. Minkälainen olikaan herättäjäjuhlamenu silloin sodanjälkeisessä Suomessa, en tarkasti muista. Olin siinä äidin ja isän veljeni kanssa, kun siihen ilmaantui merkillinen hahmo. Mieheessä oli karismaa ja profeetta-ainesta, aitoa talonpoikaa ja saarnamiestä, hänen äänensä kuulen vieläkin. Oli siinä lapikasta ja körttilievettä. Ja sitten tuo merkillinen mies, jonka kaikki, koko juhlakansa näytti tuntevan, Aku Rätty, painoi kätensä päättäväisesti veljeni ja minun olkapäälle ja lausui:

”Pojat, pitäkää huolta, että juhlat säilyvät.”

Vähänkö säikähdimme. Hämmennyimme. Lausuiko profeetta hieman yläkanttiin? Aku Rädyn testamentti meille keskenkasvuille savolaisille lyseopojille ei ollut läpihuutojuttu. Mutta se hetki ei unohdu. Mekö saimme kutsun herättäjäjuhlien takuumiehiksi?

Jeesuksen lailla Aku Rätty arvosti lapsia ja luotti nuoriin. Hän arvosti meitä ja antoi tehtävän. Tuosta on nyt tasan 60 vuotta, mutta tuo hetki on ikihetki, eikä unohdu. Olemme Vantaan juhlilla kahden maan kansalaisina. Kuka uskaltaa aavistella, mitä on 60 vuoden päästä 2076?

Mutta rakkaat ystävät, ei kannustaminen ikinä katoa, se jättää pysyvän jäljen. Seurat ovat kannustuspaikkojamme. Siionin virret ovat rakkauden osoittamista toisillemme. Me jaksamme, kun saamme tulla seuroihin, kun saamme tavata toisiamme, saamme antaa rakkautta ja rohkeutta toinen toisillemme. Akun lailla käsi olalle tai poski poskelle toisiamme vasten. Sinulle Jeesus lausuu: sinä olet arvokas. Sinä olet minulle rakas. Sinä olet minun.